

BYLY DNY, KDY BYL I MLADÝ GÉNIUS JAKO GROVER LAKEWOOD RÁD, ŽE MŮŽE strávit nějaký čas mimo laboratoř a vyčistit si hlavu od všech nesnází spojených s mířením děla z pohybující se lodi na pohybující se cíl. Odborník na řízení palby trávil většinu dnů a mnoho nocí sestavováním nesčetných výpočtů, jak kompenzovat účinky houpání lodi, jejího naklánění, vybočení a křivek trajektorie. Byla to naprosto fascinující práce, a ještě o to víc, že Lakewood musel vymýšlet způsoby, jak budou jeho výpočty používat normální mozky přímo uprostřed boje, kdy duní děla, bouří se moře a dýmem hvízdají úlomky oceli.

Ve volném čase si pohrával s futuristickými vzorci, které se měly vypořádat s nástrahami houpání kolmo ke směru střelby – zde si představoval, že jeho lodě nebudou střílet z boku, ale před sebe – a snažil se přitom zakalkulovat i stále narůstající dostřel velkých děl a stále se zplošťující trajektorie vysokorychlostních střel. Někdy se ale potřeboval obrátit vzhůru nohama jako slánka, aby si vyčistil hlavu.

A přesně to mu dávalo lezení po skalách.

Takový horolezecký den pro něj začínal jízdou vlakem do Ridgefieldu v Connecticutu. Potom přešel ve vypůjčeném Fordu hranici státu New York do Johnson Parku v oblasti Westchester plné luxusních sídel. Následovaly dvě míle procházky k odlehlému kopci jménem Agar Mountain, a vrcholem pak byl pomalý, tvrdý výstup po skalní stěně až na vrcholek útesu. Cesta vlakem pro něj byla příležitostí jen tak dvě hodiny koukat z okna a sledovat, jak se krajina mění

z městské na zemědělskou. Za volantem musel upírat plnou pozornost na rozježděnou cestu. Při procházce si naplnil plíce čerstvým vzduchem a rozproudil si krev. A horolezecký výstup vyžadoval naprostou koncentraci, protože jinak by z útesu spadl a přistál na hlavě hluboko, hluboko na dně.

Tento na počátek jara až neobvykle teplý víkend přilákal do parku mnoho lidí. Lakewood cílevědomě kráčející ve tvídovém saku, pumpkách a turistických botách minul starší dámu na zdravotní procházce, vyměnil si srdečné „Dobré ráno!“ s několika turisty a toužebně si prohlédl jeden páreček vedoucí se za ruce.

Lakewood byl celkem pohledný, měl statnou postavu, ochotný úsměv, ale šest až sedm dní práce týdně – často přespával na lehátko v laboratoři – mu seznamování s děvčaty zrovna neusnadňovalo. A neteře a dcery, které mu do práce přiváděly manželky starších inženýrů, aby se s nimi seznámil, z jakéhosi důvodu nikdy nebyly příliš přitažlivé. Většinu času ho to netrápilo. Měl moc práce, než aby se cítil osamělý, ale tu a tam, když zahlédl nějaký mladý pár, ho přece jen napadlo: Třeba budu mít jednou taky štěstí.

Pokračoval hlouběji do parku, až se ocitl sám na úzké stezce v hustém lesíku. Když před sebou zaznamenal pohyb, cítil se trochu zklamaný, protože doufal, že bude mít skálu jen pro sebe a bude se moct soustředit na lezení v naprostém tichu a klidu.

Postava před ním se zastavila a posadila na kmen padlého stromu. Jakmile přišel blíž, zjistil, že je to dívka – a navíc dívka drobná a velice pohledná –, oblečená ke skalnímu výstupu, v kalhotách a šněrovacích botách jako on. Zpod klobouku se jí rozlévaly rudé vlasy. Potom náhle otočila hlavu jeho směrem a ty vlasy se zaleskly ve slunečním světle tak jasně, jako když vybuchne střela.

Působila trochu irsky. Měla pleť bledou jako papír, drobný zvednutý nosík, veselý úsměv a jiskřivé modré oči, a on si náhle vzpomněl, že se s ní už jednou setkal... Vloni v létě... Jak jen se jmenovala? A kruci, kde jen se to potkali... Ano! Na „pracovním pikniku“, který pro ně uspořádal kapitán Lowell Falconer, hrdina španělsko-americké války, kterému Lakewood hlásil své pokroky při vývoji dálkoměrů.

Ale jak se jen jmenovala?

Už byl dost blízko, aby jí mohl zamávat a pozdravit ji. Dívala se na něj s tím veselým úsměvem a i jí se oči rozsvítily poznáním. I když chvíli vypadala stejně zmateně, jak se cítil on.